

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
קוד דורי דופק פתח כ"י
ניתן להאזין
שיחות נפלאות
על קדושת ועבודת ימי רצון אלו
מפי חשובי המשפיעים שליט"א
בשלושה 30

תהלה

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ה"ק כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	קל
שני	קלא
שלישי	קלב
רביעי	קלג
חמישי	קלד

פרשת כי תצא תשפ"א / גליון קע"ג

נקודה מועד דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א **דוח אפנו**

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

השופר מעורר את פנימיות הלב שרוצה רק השי"ת, ועל ידי כן שבים לחזור אל ה'

בחודש אלול תיקנו חז"ל לתקוע בשופר, והטעם איתא בטור (סי' תקפ"א) דכשעלה משה להר תקעו בשופר כדי שלא יטעו, לכן התקינו לתקוע בשופר בחודש זה כדי להזהיר את ישראל שיעשו תשובה. ויש לבאר מהי הקשר בין התקיעה בימים אלו הבאה לעורר אותנו כהכנה ליום המלוכה - יום הדין, להתקיעה שהיה במדבר.

איתא בדברי חיים (רי"ה) דפעולת השופר הוא לעורר פנימיות הלב, כי התקיעה באה מהבל הלב, והיא באה לגלות הפנימיות שלנו שהוא חלק אלוק ממעל, המקושר בהשי"ת בקשר חזק כל ינתן, ע"כ.

והענין הוא דמהות התשובה היא לשוב אל ה' מקור מחצבתנו. אולם כיצד אנו יכולים לשוב אל ה' אחרי שחטאנו ונתרחקנו ממנו ית'. אלא שלוח צריכים אנו לעורר הקשר שיש לנו בקרבנו עם השי"ת שהיא החלק אלוק ממעל שלא נפגם כלל, ונתבונן שאנחנו שייכים להשי"ת, וזהו החיים האמיתיים שלנו, ואפילו אחר שחטאנו ואוולנו עדיין זה נשאר מציאאותנו - חלק אלוק ממעל. זה עבודת התשובה להאמין בנשמה הטהורה שבקרבנו, ועי"ז יתעורר בקרבנו תשוקה לשוב אל ה' ולחיות רק עם השי"ת. ובכך סר מאיתנו על העוונות.

וזהו ענין התקיעה לעורר בקרבנו החיים האמיתיים שלנו, הקשר שלנו עם השי"ת, ובוה שבים אנו אליו ית'. ותקיעה הראשונה הוא היכן הוא מקומנו האמיתי פנימיות נשמתינו. שברים תרועה הוא גנוחי גניח וילולי לילל, שהוא הצער והבכיה על הריחוק שלנו על ידי החטא. ותקיעה אחרונה הוא התשובה שאנו נשארם מחוברים להשי"ת, ועלינו לחיות זה הקשר.

וישראל כשעלה משה להר חששו שיסתלק מהם בחינת הדעת דקדושה, ועלולים ח"ו להיכשל בחטא עבודה זרה, לכן תקעו כדי לעורר הקשר עם השי"ת, וכך לא יבואו לטעות ח"ו.

ובחודש אלול הוא הזמן המסוגל להתעורר ולשוב אל ה' קודם יום הדין, וכמו שכתב האלשיך הק' על הפסוק דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב, בהמצאו קאי על עשרת ימי תשובה, וקראוהו בהיותו קרוב קאי על חודש אלול, שאנחנו קרובים לעשרת ימי תשובה.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ח; הדעה והדיבור ת"ג

ברכת מזל טוב

שגורה בוח מקרב לב כשם מאות ואליף הנחנים מאורו, את המשפיע הדינאי, מחיה ומאיר לכבדת אלפי ישראל

הגב"ח ר' שאול יהודה שידלוי שליט"א

ממשיפי "דור יודי", מגיד שיעור ראשי מסור הוסי' ככתו שם טוב, ואמרינו מתחיים בגליונו

לרגל תולדות בני למול טוב

במתן חן ובעש"ט חן ותלמידיו י"ג ירח מסט ודב טז

מלחמה של צד אחד

אף אחד לא נגדי, אלא כולם כאן לצדי במלחמה. אפילו הפיתויים, היצרים, והקשיים, אינם כדי להכשיל אותי, אלא לסייע לי

הגנרל עמד בפני חיילי חיל היבשה, והכריז בקול אדיר: "בשליחות מלכנו יר"ה, אנו עומדים לצאת למלחמה נגד חיל היס!" נשימתם של אלפי החיילים נעתקה לשמע הבשורה המזוהר, הרי גם חיל היס עובד ונלחם עבור מלכם יר"ה, מה פשר המלחמה הזאת אם כן!?

אך הגנרל המשיך והסביר: "הפעם המטרה שלנו היא לא סתם לנצח, אלא דווקא ללמוד את טכסיסי חיל היס! דעו לכם חיילי היבשה, שלחיילי חיל היס ישנם טכסיסים שאינם ידועים לכם, ואתם צריכים לרכוש אותם. במלחמה הזאת, לא רק תתאמצו לנצח כבכל מלחמה, אלא גם תפקחו עין נוספת כדי לגלות את כוחם של חיילי היס, וכך תשתלמו גם בטכסיסים שלהם. לא רק תנצחו אותם, תצאו חזקים יותר."

מלחמה של אור

ישנה נקודה נוספת המתבהרת כאן בדברי הבעש"ט הק', אשר ניבטת ונולטת בכלל במשנת הבעש"ט הק' ותלמידיו, ומשנה לגמרי את תמונת מלחמת היצר:

אפשר להסתכל על מלחמת היצר כאילו כל העולם נגדי. יש לי בלי סוף קשיים, טבעים, פיתויים, יצרים, נסיונות. העולם כולו רע, הסתר, ריחוק, פירוד, מתנגד, מקשה, מתועב. ובקיצור, אני פשוט צריך לחלום עם כל העולם כדי לעבוד את השי"ת. כמובן שכשהסתכלת היא כזאת. הרי שהמלחמה מאוד קשה, והיא גם מחשיכה ומפרידה את העולם כולו.

אולם ההסתכלות שהאיר לנו הבעש"ט הקדוש בכל פרט ופרט, שהכל לצדך! אפילו היצר הרע, כל עבודתו היא לא שתוכשל ח"ו, אלא להיפך, שלא תיכשל. כפי שמציין למשל הזהר הקדוש, שהמלך שלח לבנו חבר רע לנסות אותו אם יתחבר אליו, אך כל רצונו של החבר, שרק נראה רע, שכן המלך אל יתחבר אליו, ולהיפך, רצונו הוא בעצם שכן המלך יזרוק אותו מכל המדרגות, ואז יזכה הבן לקירבת אביו המלך. והחידוש שהבעש"ט הקדוש מוסיף כאן שהיצר הוא זה שאף מנביק לנו את הכוחות לכך!

זאת אומרת, שאף אחד לא נמצא נגדי, אלא כולם כאן לצדי במלחמה. אפילו הפיתויים, היצרים, והקשיים, אינם כדי להכשיל אותי, אלא כדי לנסות ולרום אותי ולקרב אותי להשי"ת. הצורה שבה הם עובדים היא לנסות ולהרחיק אותי, אבל המטרה של הנסיונות האלו היא לקרב אותי.

כשאדם קולט זאת, הוא מבין שכל העולם כולו מקרב אותו להשי"ת, כולל הרע ושפתיו. הכל זה רק גילוי אור השי"ת, ובשום מצב הוא לא נמצא במרחק מהשי"ת. הכל קירבתו יתברך, הכל אורו יתברך. מלחמת היצר מאירה פתאום באור יקרות. זו לא מלחמה של שני צדדים, כולם על צד אחד ורוצים לרום אותך. כל קושי שאתה נתקל בו זה עוד דרך לעזור לך להתקרב להשי"ת. "ושבית שבין" - אפילו היצר הרע גם מלמד אותך איך להתקרב ואתך להשי"ת.

אך הגנרל המשיך והסביר: "הפעם המטרה שלנו היא לא סתם לנצח, אלא דווקא ללמוד את טכסיסי חיל היס! דעו לכם חיילי היבשה, שלחיילי חיל היס ישנם טכסיסים שאינם ידועים לכם, ואתם צריכים לרכוש אותם. במלחמה הזאת, לא רק תתאמצו לנצח כבכל מלחמה, אלא גם תפקחו עין נוספת כדי לגלות את כוחם של חיילי היס, וכך תשתלמו גם בטכסיסים שלהם. לא רק תנצחו אותם, תצאו חזקים יותר."

זריז במלאכתו

ה'תולדות' מבאר בפרשתנו משמו של מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע (מובא בביב"ע שם טוב' על התורה): "שמעתי ממורי זלה"ה ביאור פסוק 'כי תצא למלחמה על אויבך וגו' ושבית שבין, כי על ידי טענת היצר הרע עצמו - בזה כובש את היצר הרע, שאם הוא זריז במלאכתו לפתות את האדם בעברה, כדי לעשות שליחות השי"ת, כמו שכתוב בוהר משל, מזה יקח האדם מוסר לעצמו, שיהיה הוא זריז במלאכתו, שלא לשמוע ליצר הרע, שהוא רצון קונו יתברך שמו."

יש משהו בצורת העבודה של היצר הרע, שעלינו ללמוד ממנו: זריזות במלאכתו. הוא עובד!

היצר הרע לא מתעייף, לא מתעצל, ולא מוותר. הוא ממשיך לפקוד אותנו מדי בוקר ערב וצהריים מחדש, כאילו ולא ניצחנו אותו אתמול כמה פעמים. הוא לא נשבר בכלל, על אף שכבר אמרנו לו אלף פעמים שהוא לא מעוניין. הוא את שלו עושה שוב ושוב, ולמה? כי זו העבודה שלו להשי"ת.

את הדביקות במשימה - עלינו לרכוש ממנו. היצר הרע עושה את עבודתו כי זוהי השליחות לו מהשי"ת, בלי חשבון של אתמול ומחר. הוא לא נרתע מלבקר אצלנו גם כאשר כבר דחינו אותו אלפי פעמים - ועלינו ללמוד את הטכסיס הזה לעצמנו. תפקידנו הוא לא רק לנצח אותו, אלא לנצח אותו דווקא מתוך גילוי הטכסיסים והסודות שלו. לכבוש אותו מתוך כוח דווקא.

מתנת היצר

יש לחדד ולהוסיף עומק היסוד של הבעש"ט הקדוש (המבואר בכמה אפנים בספרים הקדושים):

כי כח זה, של זריזות במלאכה בתוקף ועוז, אין לה לנשמה מצד עצמה, אשר שורשה העליון הוא ממקום של מוחין וישוב הדעת, והיא רק מקבלת זאת מהגוף והיצר הרע, אשר שורשם

רצון לשבירת רצון

למה אני מפחד שהתעוררות שלי תתפוגג? איך מצליחים בקבלות טובות?

בקבלה קטנה - זה נכנס בפנימיית הנפש, ובאופן כזה אפילו אם בתחילה זה קשה, אבל ככל שמתרגלים והולכים, זה נהיה קל יותר ויותר.

אברהם יצחק: זה נשמע לי קצת עמוק, לפי מה שהבנת, אמרת - שיעקר העבודה היא לשבור את הרצון הטבעי, לא ליתן להרגליים החומריים להשתלט, ועל ידי זה נוכל להתקדם בכל עניני העבודה, אבל העיקר הוא להיות מוכן ללכת נגד הרצונות האישיים. לפי זה אני לא מבין מה ענין הקבלות בכלל? הרי אם עיקר היסוד הוא להחליט ללכת נגד הרצון האישי, שזה בעצם ענין 'קבלת עול', אזי כבר לא צריכים להכנס לפרטים של כל מיני קבלות טובות?

משפיע: אני רואה שאת עצם יסוד הענין הבנת טוב ב"ה, שיעקר הסיבה שהתעוררות שלנו לא מחזיקה מעמד היא, כי לא נגענו עדיין ביסוד הרצון הטבעי של 'פריקת עול', וההרגל לחיות חיי הפקרות שזה הוא מצד החלק החומרי של האדם. ולכן העיקר הוא אמנם להחליט בחזקה ללכת כנגד הרצון, אבל לא מספיק החלטה מעורפלת, אלא היא צריכה ביטוי בעולם המעשה! ולכן ההחלטות והקבלות נחוצות מאוד, כי רק הם נותנים אחיזה אל ההחלטה ללכת כנגד הרצון.

ואז, כאשר יש החלטה פנימית לקבל עול וללכת כנגד הרצון, ויש לזה ביטוי למעשה, באופן כזה לא רק שההחלטות לא נחלשות והולכות, אלא הם נשרשים ונקבעים בלב האדם, והוא מתרגל אליהם יותר ויותר, עד שנעשים לו כטבע מסויעות להשריש את הרצון הזה. וכמו במשל הסופר שהזכרתי לעיל, הרי אם הקושי שלו הוא בעצם ההחלטה האם להיות סופר או לא, הרי וודאי שהזמן והפעולות לא יועילו להרגיל את הדברים בלב, אבל אם יש בלב רצון פנימי להיות סופר, והוא עושה פעולות להרגיל את עצמו במלאכה זו, ההרגל נשרש בקרבו יותר ויותר, עד שנעשה טבע.

אברהם יצחק: אבל הרי בחז"ל מבואר בפירוש שד' דברים צריכים חיזוק בכל יום, תורה תפלה וכו', זאת אומרת שהטבע הוא שולף בהם רפיון תדיר, וצריכים התחזקות שוב ושוב?

משפיע: החיזוק אינו על הקבלות, אלא על עצם שבירת הרצון שהוא נגד הטבע של החומר, והחומר הזה מתגבר ומתחדש על האדם בכל יום תמיד, וכנגדו צריכים להתחזק בכל יום ויום, לעורר בלבינו את התכלית האמיתית לחיות עם 'קבלת עול מלכות שמים'.

איך מעוררים רצון?

אברהם יצחק: אבל איך מגיעים לזה? איך מצליחים להגיע לזה סוג של קבלה ללכת כנגד הרצון?

משפיע: לזה מוכרחים ללמוד בספרי מוסר וחסידות, והלימוד צריך להיות בתמידות ובקביעות, ובפרט בימים קדושים כאלו, שהלימוד הזה חוץ מעצם הסגולה הקדושה שיש בה לבטש את כוח החומר, הרי הוא משריש בדעת האדם את התכלית האמיתית בעולם, ומבאר את אפסות החומר ורצונותיו, ומושך את לב האדם להיות מוכן לקבל על עצמו עול מלכותו יתברך.

אברהם יצחק: במאמר המוסגר עולה לי מחשבה, האם כל הנושא של 'שבירת הרצון' שייכת עם ענין 'מי הרצון' של אלול? זה נראה קצת מעניין...

משפיע: בוודאי זה שייך. כי על ידי שבירת הרצון הגשמי, אנו זוכים לעורר ולגלות את הרצון האמיתי של הנפש הקדושה שלנו, ועל ידי זה לעורר את הרצון העליון, המתעורר בימים אלו. וכמבאר בקדושת לוי (מאמרי אלול) ובבני יששכר, שמי הרצון נקראים על שם גילוי הרצון הפנימי של ישראל.

שהרי כל ההתרגשות היא כי הגיע אל מקום חדש, ואחרי שזה כבר לא חדש, ברור שאין כאן בושא ואין כאן פחד וכו'. אבל לדעתי התעוררות שאנו מדברים בחודש אלול, וכך גם כל התעוררות בעבודת השם, היא לא סוג כזה של התעוררות בכלל, אלא היא סוג של התעוררות מצריכה ויכולה להתחזק בכל יום יותר ויותר! והייתי נשמעיל זאת לקושי של לימוד אומנות או מומחיות לדבר מסוים, שבתחלה צריכים החלטה חזקה להכנס אל הענין ולעסוק בזה בקביעות בלי התרשלות, אבל ככל שעובר הזמן מתרגלים והולכים, עד שזה נעשה טבע שני.

ולדוגמא הלימוד להיות סופר סת"ם, שאל נא את אביך שהוא כבר במלאכה זו שנים רבות, איך הרגיש בתחילת דרכו, היה לו קושי באחיזה ה'פעדער', וקושי ביישיבה בצורה המסוימת הזו, וקושי לכתוב את האותיות בצורה הנכונה, וכל קשיים אלו נעלמים והולכים עם הזמן, וככל שמתרגלים, זה נעשה יותר ויותר קל. וכך הוא בכל דרכי עבודת השם, שכל דבר חדש שרוצים להתחיל, קשה אמנם בתחילה, וצריכים חיזוק והתעוררות לעמוד ולהחזיק את הקבלות הטובות, אבל ככל שעוברים הימים הם מוטבעים ונשרשים יותר ויותר, עד שהדבר נעשה ממש כמו טבע.

אברהם יצחק: דער געדאנק איז גוט, הסברה נשמעת טוב, אבל במציאות זה לא ככה, כי המציאות היא שכל קבלה והתעוררות לא מחזיקים מעמד מדי הרבה זמן, ומנסים לאחוז בשיניים כמה שיותר זמן, אבל סוף כל סוף זה מתפוגג והולך... זה המציאות...

משפיע: בקיצור, הגענו עוד פעם אל השאלה הקודמת. כי זה ברור שהצורה הנכונה של קבלה והתחזקות צריכה להיות כמו התלמוד של אומנות חדשה, ואם אנו רואים שבמציאות זה לא נראה כך, צריכים אנו להתבונן ולחקור מה השרש לכל זה? ולמה ההתעוררות והקבלות שלנו דומות יותר להתרגשות של מקום או מצב חדש, שנחלשות והולכות עם הזמן?

'קבלות' או 'קבלת עול'?

אברהם יצחק: אדרבא, מה יש למשפיע לומר בענין הזה? אם אמנם אזכה לשמוע מהלך ברור בזה, הרי זה יהיה עצה נפלאה לכל העבודה כולה, ובפרט בעבודה הנדרשת תהא בחודש אלול.

משפיע: אומר לך את שורש הדבר המבואר בספ"ק, אבל דע לך שזה לא איהו 'עצה' ופטנט שיעשו לך 'עבודה קלה', אלא אדרבא, זה דורש עבודה חזקה ומצינית ודרישה עצמית, אבל הרווחים הם גדולים ועצומים עד למאוד.

אברהם יצחק: אני רוצה מאוד לשמוע. ואני מקווה שאוכל לעמוד בזה, ומן הסתם אם זה יהיה קשה מדי, יעזור לי המשפיע להתמודד עם הקושי...

משפיע: ובכן, שורש הענין הוא, שהאדם מורגל לחיות בחפשויות וללכת אחרי הרצונות שלו, וטבע האדם אינו מוכן לקבל עול על עצמו, ולחיות כפוף תחת רצון אחר המכניע את הרצון שלו. ולכן כל קבלה טובה וכל התעוררות לשפר ולשנות את דרכיו, היא נגד הרצון הטבעי שלו, והגוף והחומר אינו מסכים לזה כלל. מה הוא אן כן הדחיפה והכח לקבל קבלות? זה ההתעוררות וההתרגשות שיש לאדם מקדושת הזמן, ולכן מובן מאוד שכלל שההתרגשות עוברת וחולפת, כך נחלשות הקבלות, והחומר מתגבר לשלוט כבימי קדם.

אבל הצורה הנכונה של ההתעוררות והקבלות היא, ללכת לשורש הדבר, והיינו להכניע את הרצון הטבעי, החלטה נחושה ללכת כנגד הרצון הטבעי, ולהיות מרוצה לקבל על עצמו עול מלכות שמים, ובאופן כזה - אפילו כשמדובר

משפיע: א גוטע נאכט, אברהם יצחק, עומדים כבר באמצע אלול, טיף אין אלול, הימים ידברו - די טעג רעדן, הלבבות פתוחים, אלע הערצער זענען האפן... קדושת אלול מורגשת במוחש בחבל האויר.

אברהם יצחק: אמת. ריכטיג טאקע. התפלות בימי אלול הם דבר אחר לגמרי, גאר עפעס אנדערש, כבר הצלחתי לקבל כמה קבלות קטנות, שכרגע עדיין מחזיקים מעמד... הלוואי שה'מצב' הזה יימשך עד סוף האלול, ולא יתפוגג באמצע...

משפיע: אולי מותר לי לדעת איזה קבלות קיבלת? אולי יהיה לי גם כן חיזוק מזה...

אברהם יצחק: לא אכפת לי לספר, אבל אני מקוה שלא תצחק ממני... לא מדובר בקבלות מי יודע מה... קבלות פשוטות ביותר...

משפיע: נו, אדרבא בא נשמע. כמובן אם לא אכפת לך לשתף אותי...

אברהם יצחק: אגיד לך. עיקר הקבלה היא סביב הנושא של שמירת הזמן. דהיינו ללכת לישון מיד בלי לסחוב את הזמן, לקרוא מיד קריאת שמע שעל המיטה, ולקום בזמן כראוי באופן שאוכל להגיע לסדר של לפני התפלה להתכונן לתפלה כראוי. וכך גם במשך היום להיות מיד בתחילת הסדר ביישיבה ולהתחיל מיד ללמוד, לפחות ברבע שעה הראשונה.

משפיע: גאר שייך. זה קבלה פשוטה וקלה, אבל היא יסודית מאוד, ומשפיעה על כל תהלוכות היום.

אברהם יצחק: נכון, זה משפיע על כל היום. אבל לא כל הקבלות קלות כל כך...

משפיע: אה, יש עוד קבלות? איזה עוד קבלות יש לך?

כמו ההתרגשות כשנכנסתי לשיבה...

אברהם יצחק: לא כל כך נעים לי לדבר כל כך בפירוש ממעשי הטובים... אבל אם בכל זאת המשפיע שואל אגיד לו. כי למעשה חשבתי שצריך לקבל גם איזה קבלה בעניני בין אדם לחבירו, ולכן החלטתי כרגע להשתדל להבין את השני, לא לראות בחסרונותיו של חבירי, בקיצור, נישט אראפ קוקן על הסובב אותי. אבל כמו שאמרתי קודם, זה בכלל לא כל כך קל, ואני מקווה שאוכל לעמוד בה, ובכלל שה'מצב' המרום של אלול ימשך עוד ועוד, ולא יתפוגג באמצע.

משפיע: למה אתה פוחד כל כך שזה יתפוגג? הרי התחלת כל טוב, ואתה עומד בזה, למה שזה יתפוגג? האם התעוררות של אלול זה איזה אייז קרע"ם הנמסה בחוס?

אברהם יצחק: אגיד את האמת. זה כבר עכשיו לא כמו שהיה בתחילה... וכבר מזדחלת בלבי הרגשה קלה של רפיון, ומנסינו אני יודע שהרפיון הזה רק מחרף והולך...

משפיע: הבה נחשוב יחד מה השרש לזה? למה אכן הרצינות והתעוררות נחלשת והולכת? אולי אם נדע מה השרש, נוכל להתגבר עליה.

אברהם יצחק: פשוט. כי התעוררות לא יכולה להחזיק מדי הרבה זמן. כי זה כמו איהו 'התרגשות', או 'מצב' מסוים, שאף פעם אינם מחזיקים מעמד מדי הרבה זמן... כמו למשל בחור שנכנס ליישיבה חדשה, פשוט שבתחילה יש לו כל מיני הרגשות של בושא, פחד, התפעלות מכל מחזה חדש שלא היה רגיל אליו... אבל כל זה מתפוגג והולך עם הזמן, אחרי שהתרגל לכל זה...

משפיע: במילים אחרות אתה אומר, שהקבלות והתעוררות של זמני הרצון, הם סוג של התרגשות החולפת ועוברת, כמו הדוגמא שהבאת מסוג של התרגשות שמוכרחה להתפוגג,

<p>1000 גלוניות לזכיו הרבים</p> <p>נרבת הרה"ח ר' מאיר יאראוויטש שליט"א לדגל הולדת בני כבודו למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>	<p>500 גלוניות</p> <p>נרבת הרה"ח אברהם שלום סטארין הי"ד לדגל אירוסיו למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>	<p>נרבת הרה"ח ר' חיים שווארץ שליט"א לדגל ישרא בני למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>	<p>נרבת הרה"ח ר' חיים שמעון גוטליב לדגל הולדת בני למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>	<p>נרבת הרה"ח ר' חיים בידיהאק שליט"א לדגל הולדת בני למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>	<p>נרבת הרה"ח ר' חיים פאמפ שליט"א לדגל הולדת בני למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>	<p>נרבת הרה"ח ר' חיים מורידי שליט"א לדגל הולדת בני למול טוב מכתב מן תבש"ש ח"ן ומלשי"ד י"ד ירח מכתב ר"ת וז' סת' 84</p>
---	--	--	--	--	---	---

מעלתו המיוחדת של הבעל תשובה

למה גדלה כל כך מעלתו של הבעל תשובה? מהי ההבדל בין הקשר של האב עם בנו המרווהו נחת, לקשר של אב עם בנו המאכילו מרורים? הגילוי המיוחד בעבודת התשובה

א

שני אופני הקשר

כאשר אנו נכנסים לשערי עבודת התשובה בימי הרצון המסוגלים, עלינו להתבונן בדברים נוראים שגילו לנו חז"ל במעלת התשובה. שאמרנו (ברכות לד): "מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד." ו"בעלי תשובה קרובים להקב"ה יותר מצדיקים גמורים" (זה"ק חיי שרה קכט: יעו"ש). והדבר טעון ביאור, למה גדלה מעלתו יותר מצדיק גמור.

ויש להקדים, שהרי כל המהות של קיום התורה ומצוות, הוא ההתקשרות של נשמות ישראל באבינו שבשמים, שהרי מציאותם של תורה ומצוות, הוא רצונו ית', וע"י מתגלה אור אין סוף ב"ה, ובקיום ישראל המצות הרי הם מתחברים עמו ית'. כי מאוחדים ודבוקים לגמרי בהש"ת ע"י עשיית רצונו. וכנודע מספיק שמצוה הוא מלשון צותא והתחברות, וגם כל מהות התשובה הוא גילוי ההתקשרות בהש"ת.

אלא שיש הבדל ביניהם: כי הקשר הנפעל ע"י קיום התורה ומצוות בשלימות, הוא מגודל התענוג ונחת רוח שיש להש"ת ממעלתם ורוממותם של ישראל, המתבטא ע"י קיום התורה ומצוות בשלימות, ודביקותם בתכלית ברצונו ית' המרום עד אין סוף.

והקשר המתגלה מכה התשובה, הוא בגילוי דביקותם של נשמות ישראל בהקב"ה בעצם, מכה התאחדותם והתקשרותם באור הש"ת, מפני היותם בעצם מציאות אלוהית. והוא בלתי ניתן לניתוק ופירוד בשום פנים ואופן מאבינו שבשמים. שהרי כל עצם מציאות הבן הוא מציאות האב, ובין כך ובין כך קרויים בניו.

נמצא כי ע"י התשובה יש תוספת גילוי, בקשר שבין ישראל לאבינו שבשמים, והיינו שנשמות ישראל מקושרים בעצם בהש"ת, ולא רק מפני מעלתם הנפלאה המתגלה בעת קיום התורה ומצוות.

ב

אופני הקשר בין אב לבן

והבנת הפרש שבין שני אופני גילוי הקשר, של "קיום תורה ומצוות" ושל ה"תשובה". יובן בהקדם מה שמצינו בהקשר שבין האב לבנו.

כאשר יש לאב בן מוצלח שאביו מתפאר בו בכל עת הרי בודאי שיש כאן קשר עצום בין האב לבנו. אולם מכל מקום בכל זאת דומה אהבת האב לבנו והתפארותו בו, כאהבה התלויה בדבר, מכיון שכל גילויי אהבת האב לבנו, מופיע בצמידות להצלחת הבן, ואם כן הרי יש כאן עדיין צד של חסרון כלפי ביטוי אהבה הגמורה והמוחלטת. כי הרי זה נראה שרק מפני ההצלחות אוהבו.

ולעומת זאת כאשר אין הבן מוצלח, וכמו כאשר בנו הוא פגוע בנפש ואוטיסט, והאב טרוד ומגדל בנו מתוך אהבה ומסירות, הרי אין כאן שום סיבה חיצונית לאהבה, מלבד זאת שהוא בנו, והרי הוא חלק ממנו. והרי שיש כאן רק אהבה פנימית ומהותית, נמצא שמתגלה כאן עצם הקשר בין האב לבנו, ללא כל סיבה נוספת.

ועל דרך זה הוא גם כאשר הבן הוא מוכשר, אבל אינו מתנהג כשורה, והאב מצטער מאוד, בגלל הנהגתו הבלתי רצויה, ואין לו במה להתפאר בבנו כלל. ועם כל זה אינו מסיר אהבתו ממנו וטורח בכל כחו, ומשקיע מהונו ואונו רבות בכל מיני אופנים, להעלותו לדרגת המהולל, מתוך סבלנות מרובה ותקווה עצומה. הרי שכל פעולתו אלו, ורגשותיו העמוקים והנעלמים, הם ביטויים של הקשר העצמי והטבעי שבין אב לבן, שלא ניתן לניתוק. שהרי למרות שאין מרווהו נחת, ואדרבה מאכילו מרורים,

ולכאורה אין כל סיבה לאהבה כלפיו, מכל מקום אוהבו אהבה עמוקה, ויום ולילה לא ישבות מלהרגישו.

והבן שמצער את אביו כאשר לפתע יקלוט, את עצום אהבת אביו אליו ללא כל חשבונות, ורק מפני שבנו הוא חלק בלתי נפרד ממציאיותו, ויבין גודל טפשותו, איך שמאבד את כל חייו המוצלחים, וקשריו הטבעיים והראויים עם אביו מולידו ומטיבו, אזי יתבייש מאד מהנהגה הבלתי ראויה שנהג כלפי אביו. ואזי מרוב הצער והעגמת נפש מתיישב בדעתו, שסוף כל סוף המדובר כאן הוא מאביו, און א טאטע בלייבט א טאטע, ומתחזק לסמוך ולבטוח על אהבת אביו ורחמיו, ומתגבר על הבושה הנוראה, ופונה לאביו, בקריאת אבא! אבא!, מתוך הרגשה פנימית שבאמת יש כאן קשר מוחלט, ואינו מנותק בעצם מאביו, ורק מקרים חיצוניים שונים ומשונים גרמו לפירוד נורא זה.

וכאשר האב שומע את קריאת בנו, מיד מתעורר כל עוצמת רגשיו לב האב העמוקים, לבנו השב אליו. שהרי הפניה הנפשית שהתבטא בפנייתו לאביו, הוא מתוך הרגשת הקשר לאביו בעצם, והרי זה גורם שממילא גם מצבו של אביו, מתפרץ לחוץ, הקשר העצמי שהיה קיים בכל העת, ולא היה באפשרות להתגלות עד עתה כראוי.

וכמובן שכל הנהגתו לאחר מכן היא בהתאם לרצונו של אביו, שהוא בעצם ג"כ טובתו, ובוודאי שמשתדל גם כן לפייסו ולרצותו על כל העבר, שכל המצב הזה גרם להתעוררות הקשר העצמי בין הבן והאב.

ג

הקשר המתגלה בבעל תשובה

ועל דרך זה הוא כלפי הקשר שבין ישראל לאבינו שבשמים:

יש שני אופני האהבה (עיין מגיד דבריו ליעקב סי' קצ"א), הנחת רוח לפניו ית' הראוי, הוא כאשר אנו מקיימים מצותיו ית' בשלימות, ואזי מתפאר הש"ת בנו, וכלשון הכתוב (ישעיה מט. ג) עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר (ועיין ברכות ו), מפני מעלתם הנפלאה של ישראל המתגלה עד מאוד. כי הרי דבקים אנו בו ית' לגמרי, בקיום רצונו ית'.

ומכל מקום כאשר ישראל ח"ו חוטאים, ואנו מצדינו בועטים ח"ו בקשר הנעלה הלוה, וברוב טפשותינו מתעלמים אנו מכך, וכלשון הכתוב (במדבר יב. יא) אשר נואלנו ואשר חטאנו, [ואין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות (סוטה ג)].

ועם כל זה הש"ת אבינו הרחמן אינו נוטש אהבתו מעמנו, וכמו שאומרים בתפלה "אהבת עולם אהבתנו", והיינו אהבה עולמית - אהבה נצחית. וכלשון חז"ל (מדרש רבה רות פתיחתא ט"ד) להחליפם באומה אחרת אי אפשר (ועיין פסחים פו. בארובה). ואזי מצטער הוא ית' עד מאד מגודל שפלותינו, ומצפה מאד לשובינו אליו ית', וחושב מחשבות בלבתי ידח ממנו נדח (שמואל ב יד, י), ואזי אהבה אלינו ממנו ית', שהיא אהבה בעצם כאהבת האב לבנו, מפני היותינו חלק ה', הרי היא קיימת ואינו בטלה, אבל היא בעת החטא בהסתר, ועל כן מצד הנהגתנו הרי זה בסתירה מוחלטת להקשר, ועל כן אין אהבתו ית' יכולה להתגלות אלינו בסבר פנים יפות, וברוב גילוי והושפעה.

וכאשר נשמתנו מתעוררת מתרדימתה בקרבינו אזי מתוך הרגשת הבושה הנוראה, מתאמצים ומתגברים אנו לשוב

אליו ית', ע"י תוקף אומנתינו בקשר העצמי בינינו לאבינו שבשמים, שסוף כל סוף אנו בניו האהובים, ומצידו ית' הרי כל הזמן היתה אהבה עצומה ללא גסם, ומעתה גם אנו מכירים בכך, שמכל מקום אבינו אתה, והרי אנו בנו יחידו. ופונים אנו בקריאה פנימי להש"ת, בזעקת טאטע, ולמרות גודל הצער והבושה, מכל מקום איננו יכולים להפרד ולהתנתק ממנו, כי אין לנו ברירה ואפשרות אחרת, שהרי מאוחדים אנו. ואזי מחליטים אנו לחזור ולהתחבר עמו ית', ולחיות כפי הראוי מתוך קשר של אהבה, ובודאי שלא לצערנו יותר ח"ו. ואזי מתעוררים רחמי העצומים עלינו, כרחם אב על בניו (תהלים קג, יא), ומקבלנו בתשובה שלימה, ומתברר שכל חטאינו אינם מציאותינו האמיתית (וכמפורש שם בפסוקים).

וזהו כל פעולת התשובה, לשוב אליו ית', מתוך ההכרה הברורה, שבאמת קרובים אנו אליו ית', ומאוחדים אנו עמו ית' לגמרי. ופעולת התשובה הוא גילוי הקשר העצמי הזה.

והרי שכל תנועת הנפש האדם לשוב אליו ית', מבוסס על גילוי עומק הקשר העצמי שבין ישראל לאבינו שבשמים. המתגלה הן מצד החוטא (-הבן), שרק מפני זה יש באפשרותו לשוב, והן מצד הקב"ה (-אבינו), אשר אין גבול לרחמי המרובים, ולא שייך ביטול של אהבתו אין קץ, ועל כן מרבה לסלוח.

ד

גילוי הקשר העצמי

זהו המעלה המיוחדת המתגלה בבעל תשובה.

שהרי באופן הרגיל, שייך שיקיים האדם תומ"צ בשלימות ובחיות, מפני כל מיני חשבונות, אם מפני שזה הדבר הראוי והנכון, להתנהג כרצון הבורא ויוצר הכל, שהרי הוא הבעל הבית, או מפני שירא מרוממותו ית', או שמצפה לגמול ממקור הטוב והחסד, או מפני השגות נפלאות ששייך להשיג בהכרת הש"ת ע"י קיום מצותיו. ועם כל זה למרות שקיום התומ"צ הוא בשלימות, מ"מ שייך שיחסר העיקר, שהוא הרגשת הקשר עם הש"ת. שהרי התומ"צ כשלעצמו והתוצאות הכרוך בקיומו, מעלתם גדולה ונפלאה.

אבל אצל בעל תשובה, הרי בהכרח שהכל יתבסס רק על הקשר העמוק שקיים בעצם, דכל האפשרות לעשות תשובה, הוא רק מצד האמונה העמוקה באמתיות נצחית הקשר, בכל עת ובכל מצב, ושסוף כל סוף אנו מאוחדים ודבוקים בו ית'. וגם כל הכאב על החטאים, הוא על הבגידה בקשר, ועל כן שבים אנו אליו ית', ומקבלים על עצמנו בכל תוקף להתחדש בקיום התומ"צ בשלימות, שהרי לא שייך להתירפק על געגועי הקשר, בלא קיום התומ"צ כראוי, שהרי זה היפך האהבה ובגידה נוראה.

ולזאת אחרי התשובה אזי כל קיום התומ"צ הוא גם כן מתוך קשר פנימי ועמוק. שהוא הרצון לקירוב קשר עם הש"ת, ללא כל חשבונות שונים של מעלות הצלחה, וכל מעלת הבעל תשובה הוא, שמתגלה תוקף הקשר בעצם, באופן אלקי, כי אלקיים אנו ומאוחדים אנו לגמרי בעצם עם הש"ת.

ועל כן אנו מבקשים בכל יום, והחזירנו בתשובה שלימה לפניך שהתשובה שלימה היא מתוך הרגשת הלפניך, וכן לשון היודי הוא על חטא שחטאנו לפניך, כי הרגש הקשר הפנימי (לפניך), הוא הסיבה לעוצם מרירות החטא, והוא תקותינו היחידה והמטרה התכליתית ע"י התשובה, שהרי ממך, אליך אברך.

דשיפיה / כללי וחיצי קודש מאודי החסידות

ועמך כולם צדיקים, ולמה הרשע חוטא? מפני שאינו מאמין שהוא צדיק!

הרה"ק ר' וועלוואלע זכאריע ער ז"ע

להכעיס ניק בעל רוח הקודש

הציבור הנעקף העומד בתור לא התאונן אחרי האורח העוקף. ארשת פניו הדחופה של פרץ אמרה להם ללא אומר ודברים כי חשוב עד מאד הוא הדבר שבפיו למסור לרבי, וראוי להם לעומדי התור להקדיש רגע נוסף לכבודו.

פניו של פרץ נעמדו מול עיניו הטהורות של הרה"ק מאפטא.

הרה"ק רואה במבטו הטהור גיהינם פתוחה מתחתיו. מתחת לשמנות הבגדים מסתתרת נשמה השקועה במדורים תחתונים שבשאלו.

חלחלה רבה אחזה באותה רגע את הצדיק. בגדי שיראיו של פרץ הצבוע כמנהג בעלי בתים חסידים, ועוד שלל מיני הצבעונים העוטפות את פנימיותו של פרץ אינן עומדות מול עיניו הקדושות של הצדיק.

כאב עז פולח את לב הצדיק. רואה הוא על פניו של פרץ חטאים

נוראים כמותן לא פגש מעולם. האיש הזה פשוט עבר על כל העבירות שבעולם רק כדי להכעיס את הקב"ה. אפילו לעבודה זרה השתחוה כמה פעמים רח"ל, בלי תאוה אחרת מכדי להכעיס את בוראו.

ויחרד הרה"ק חרדה גדולה עד מאד.

פרץ אינו רואה כלום, מוחו העב והמגושם אף אינו מאמין בכוח ראייתו של הצדיק. "הייתי אצל המגיד מקאזניץ" אומר פרץ אל הרה"ק, וחיוך רחב ומדושן חשיבות על פניו "המגיד ביקש למסור לרבי שליט"א פריסת שלום".

הטומאה הגדולה ששררה על פרץ היתה יותר מדי בשביל הרה"ק. "רשע צא מכאן!" התחיל הרה"ק להרעים עליו בקולו. "איני מסוגל לראות פניך! מומר להכעיס!" הוסיף הרה"ק לרעום עליו ברעדה.

רוח הקודש הגלויה של הרה"ק הכתה את פרץ בהלם. גערותיו של הצדיק שברו קימעא את רוח הטומאה שעל לבו. "רבי! האם יש עוד תיקון לחוטא כמנוני? גמגם פרץ אל הרה"ק בקול סדוק.

"יש, ודאי יש! אין לך דבר העומד בפני התשובה! ודאי שיש לך תיקון!" ענה הרה"ק. פרץ נפל על הארץ מול הרה"ק. משתי עיניו התחילו לזלוג דמעות כמעייין. פרץ געה בבכיה עצומה ונוראה.

רחמים עצומים עטפו את האויר. איש לא ניסה אפילו להזיז את פרץ ממקומו. זמן רב בכה פרץ את נשמתו מול הרה"ק. "קום על רגליך!" פקד עליו הרה"ק אחרי שעה.

פרץ קם באפסית כוחות. "רבי! השתק שוב. רבי! הורני את דרך התשובה על חטאי המרובים והנוראים!" נכונות עמוקה בערה בלבו של פרץ. הוא היה מוכן עתה גם לישרף חי בכבשן אם זה אה דרך התשובה שלו.

"עליך לצום קודם כל פעם אחת תענית רצופה משבת לשבת" ענה הרה"ק. "בד בבד תתחיל בפועל לעזוב את חטאיך, אחרי שנה תמימה שלא תוסיף עוד לחטוא תבוא שוב אלי ואז אורה לך דרך תשובה ותיקון".

פניו של פרץ אורו. זיק של תקווה ניצת בעיניו ורוח חיות ניפחה בנפשו.

סערה רבתית התחוללה באפטא באותה שבעה.

הרבנית אשת הרה"ק נפלה פתאום למשכב, חולי כבד תקף את גופה. אלא שהיא היתה רק הראשונה בשרשרת. למורת התאונה אחת הבנות על כאבים עזים ונפלה גם היא למשכב.

עוד ועוד מבני ביתו של הרה"ק נדבקו בחלאים שונים ומשונים באותה שבעה. היה ברור כי משהו עליון מתרחש כאן.

הרה"ק ראה בעיניו הקדושות כי זו הסטרא אחרא המתגרה בו אחרי שהתחיל לשבר את הקליפה הנוראה של פרץ.

שלח הרה"ק לקרוא לפרץ.

פרץ הגיע בפיך ברכיים והרה"ק הורה לו: "על לביתך פרץ, לא אוכל להחזיק אותך כאן בחצרי. קח לך דרך תשובה מהספרים הקדושים" הרה"ק הוציא לו כמה ספרים העוסקים בתיקוני תשובה. "אחר שתעשה את כל אלו תחזור אלי ואז אתן אותך לגמרי".

יהודי הרזה שחיכה בסוף החדר יחד עם כולם לקבלת שלום לא עשה רושם מיוחד. רק חדי עין הבחינו ברעדה הבלתי רגילה האופפת את האיש לקראת גשתו אל הרה"ק.

האיש נעמד מול הרה"ק, והרה"ק נעמד מולו באימה מלא קומתו. "מהיכן כבודכם מגיע?" שאל הרה"ק ביראת כבוד.

האיש התחיל לבכות בכיה עזה ובלתי נשלטת: "רבי, אני פרץ החוטא להכעיס שהרבי יודע... הרבי יודע איזה חוטא הנני... בשפל קול הוסיף פרץ ללחוש: "באתי הנה עתה לבקש את דרך התשובה, הייתי בביתי שבע שנים ועסקתי כפי יכולתי בתורה ועבודה ותשובה עתה באתי לקבל מהרבי את התיקון כפי שהרבי הנביח לי אז".

"ר' פרץ ר' פרץ" פנה הרה"ק בהתרגשות אל ר' פרץ והתכופף לנשק את ידיו. "מתבייש אני ממכם ר' פרץ, אתם כבר מאירים יותר ממני, אינכם צריכים אלי כבר לשום תיקון, כבר תיקנתם את עצמכם בתכלית בתשובה שלכם, אין עליכם שום רושם מחטאים, אפילו הגוף שלכם כבר מוזכר לגמרי".

בשבת שלאחר פגישה זו עם ר' פרץ, התלהב הרה"ק עם סיפורו של ר' פרץ ואמר לתלמידיו: "הביטו וראו עד כמה אין לך שום דבר החוצץ בפני כל יהודי בכל מצב מן התשובה, והאיה מדרגות רמות התשובה האמתית כולה להביא את יכולתו הטהור ביותר גרוע".

ומעי הרה"ק מקאמראנא כי כל ימיו של הרה"ק היה מספר את הסיפור הזה למען ידעו את עוצם כח התשובה, ולהיכן היא מסוגלת לרומם את האדם גם אם הוא בדיוטא הכי תחתונה.

(מקור: הרה"ק מקאמראנא בספרו יקן ביתו, עי"ש בארבעה מל הסיפור בלשון קדוש ב"א מ"ד ר' אהרן י"ג, ובפ"ב מ"ד אפר"ו, א"י).

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

מהי עבודת החסיד בעת טיש?

זמן שהצדיק מקריב קרבנות ומשפיע שפע של השראת השכינה בעולם הזה בכלל, ועל המסתופפים באותה סעודה בפרט.

ועתה נציע כמה פרטים מעשיים כדי לנצל כראוי את זמן הדיבוק הזה:

סור מרע: לא לשוחח ובוודאי לא לדבר דברים בטלים, ומשתי סיבות: קודם כל, השיחה מסיחה את הדעת מהצדיק ומדיבוקות, ובכך מתנתקים מהשראת השכינה ח"ו. ושנית, הרי כבר נאמר "אין השכינה שורה מתוך דברים בטלים".

עשה טוב: א. הדבר הראשון זהו עצם הגישה. הגישה צריכה להיות מרוממת. יש לגשת מתוך הכרה שזה זמן של דיבוקות, זמן של השפעה רוחנית מתוך התחברות נפשית עם הצדיק.

ב. והיו עיניך רואות את מוריך. חז"ל מספרים שרבינו הקדוש העיד על עצמו שמה שהיה מחודד יותר מחבריו, הרי זה מפני שראה פעם אחת את רבי מאיר מאחוריו. וכל שכן וכל שכן כשרואים פניו של הצדיק, וכן נאמר בחז"ל "חייב אדם להקביל פני רבו ברגל", והטעם הוא כי ההשפעה היא דרך הפנים. לכן כאשר בזמן השפעה, כמו ביו"ט, כששופע אורו יתברך לצדיק - הרי הוא משפיע זאת הלאה דרך הפנים. ולכן מה גדל כוחה של ההסתכלות.

כך גם מבואר בתוס' בבבא בתרא, בבבאור "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים", מבארים תוס' שהסיבה כי לאחר שראו כהנים בעבודתם, נשפע להם אור וגילוי. הרי שעל ידי ההסתכלות בעבודת הקרבנות על ידי הכהנים - שכאמור היינו עבודת הטיש של הצדיק - נשפע האור.

ג. יש להתחבר אל הצדיק בכח המחשבה, ולעורר רגשי אהבה על הצדיק אשר הוא דבוק בהשי"ת. כי הכלל הוא שכל השפעה אינה אלא על ידי אהבה, ולכן אם רוצה לקבל את שפע אורו יתברך אין זה אלא על ידי אהבת הצדיק אשר הוא הוא צינור המשפיע ודבוק בהשי"ת.

ד. כמו כן יש להרבות במחשבות אמונה, השגחת השי"ת, בהתבוננות בחיות האלקית שבכל מציאות גשמית. כי כאמור זהו זמן דיבוקות בהשי"ת והשראת שכינתו בתחתונים. זהו זמן ההשפעה, ויש להתאים את עצמנו להשפעה.

ה. עוד יש לחשוב מחשבות של דברי תורה. כפי שאמרו חז"ל שכאשר מדברים דברי תורה בשעת הסעודה הרי זה "שולחנו של מוסם", כי התורה משכיחה את אורו ויתברך. ובוודאי כאשר מדובר בשולחנו של צדיק, ובפרט כאשר הצדיק מדבר דברי תורה, הרי על ידי זה הוא ממשיך בנו אור השי"ת.

ו. לעסוק בשירות ותשבחות, אשר בחצרות הצדיקים הכבירו בהם מאוד בעת הטיש, ובאמת גם זהו מעבודת בית המקדש, שירת הלויים אשר ליוותה את עבודת הקרבנות ועוררה את התשוקה והאהבה בין נשמות ישראל להשי"ת.

ז. לחשוב באהבת חברים - כפי שמבאר ה"מאור ושמש" שאחת התועלות להסתופף אצל הצדיקים היא ענין אהבת חברים והשראת השכינה בקיבוץ עם ישראל, שהמעלה היתירה בכך שאז מתדבקים באור הרבה יותר עליון. כי אינך אדם פרוץ אלא "כלל ישראל".

ז. ופנית בבוקר והלכת לאהלך" - בבית המקדש נאמר כי יש לקחת השפעות קדושה מלוא חופניים, להמשיך את הקדושה הנשפעת והנרגשת בעת הטיש לכל השבוע ולכל עת.

הצלחה ובטיעתא דשמיא:

שאלה:

עם שובו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ארצה, כאשר שוב זכינו לעריכת הטישן, רציתי לדעת, מהו עניינו של הטיש? למה מתכנסים דווקא בעת אכילת הצדיק? ואם כי בוודאי הצדיק משפיע עלי ומרומם אותי בעת הטיש לאמונה ודיבוקות בהשי"ת - אך מהי עבודת החסיד בעת הטיש?

תשובה:

שורשו של הטיש הוא בדברי חז"ל "כל הנהנה מסעודה שתלמיד חכם שרוי בתוכה כאילו נהנה מזיו השכינה" (וחז"ל לומדים זאת מהפסוק האמר ביתרו שאכלו "לפני האלקים"). והסברו ע"פ המבואר בחז"ל בכמה מקומות שמצות הדיבוקות היא על ידי הדיבוקות בתלמידי חכמים ו"הדבוק בתלמידי חכם מעלה עליו הכתוב כאילו נדבק בשכינה". ולכן בעת שנהנה מסעודתו של תלמיד חכם, הרי הוא נהנה מזיו השכינה.

ובעומק יותר, מבואר בחז"ל בכמה מאמרים שאכילתו ושתיתו של הצדיק הן קרבתו ונסכים, והרי הוא כמזבח. והענין הוא שהצדיק הוא מרכבה להשראת השכינה, כי הוא דבוק בהשי"ת. ולכן אכילתו היא דיבוקות והתקרבות להשי"ת - שזהו ענין הקרבנות.

וזהו באמת שורש ענין השריית שמחלקים הצדיקים, שהם כמו שיירי הקדשים שקיבלו הכהנים מן המזבח (וכן מבאר רביה"ז ז"ע ב"טהרת הקודש" - מאמר תשובת המשקל פי"ז). וזהו הענין שהפליגו כל כך תלמידי הבעש"ט הק' בסוגלת השרייתם. כמו שכתב ה"מאור ושמש" שכל מי שאכל שרייתם מהבעש"ט הק' זכה להפלות רוחניות וגשמיות, כמו ביטול התאוות ורפואות הגוף בפועל.

וזהו גם ענין השירות והתשבחות בעת הטיש - כנגד שירת הלויים. וגם דברי התורה שבעת הטיש - הם כנגד הסגודות שבבית המקדש. והלחים - כבר נאמר שהוא כענין הנסכים.

ובקיצור, משמעות הטיש היא ממש ענין בית המקדש, אשר מהותו היא השראת השכינה בתחתונים. וכך גם סעודת הצדיק, אשר הוא מקור להשראת השכינה לאנשי החומר המקושרים אליו, ולכן כאשר אורו יתברך שורה על הצדיק בסעודתו - שהיא קרבתו ונסכים, הרי הוא משפיע על כל המסתופפים בצילו השראת השכינה ודיבוקות בהשי"ת.

וזהו הענין למה דווקא הדגישו כל כך את ענין האכילה, הטיש הוא דווקא בעת האכילה. והטעם הוא, כי באכילת הצדיק הוא מעלה את הניצוצות הקדושים אשר בעינינו הגשמיים לשורשם העליון ומדבקים להשי"ת, ועל ידי כך הוא משפיע גם על עדת צאן מרעיתו שיוכלו לקדש את אכילתם וכל העניינים הגופניים, וידבוקו אותם להשי"ת.

וכידוע, זהו אחד מעיקרי החידושים של הבעש"ט הקדוש, להיות דבוק בה' בתוך ענייני עולם הזה. כפי שהבעש"ט לימד שכל מציאות גשמית היא רק חיות אלקית, והפירוד החיצוני אינו אלא הסתר, ולכן יש לקיים "בכל דרכיך דעהו" - למצוא בכל העניינים הגשמיים את אור השי"ת, כי זהו עיקר המדרש שהנשמה ירדה לעולם הזה, עולם של גשמיות והסתרות, כדי שגם בעולם הזה יהיו דבקים בהשי"ת.

כללו של דבר, שזמן הטיש הוא זמן של דיבוקות בהשי"ת,